

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1843/2015
Гзз1 92/2015
22.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић,, чланова већа, у парници по тужби тужиље Н.Кл., коју заступа пуномоћник Б.К., адвокат из Т., против тужене Републике Србије, коју заступа Републички јавни правобранилац, и умешача на страни тужене Р.Д.Д.и З.И., обе из Б., ради поништаја одлуке, у поступку по предлогу тужиље за понављање поступка, одлучујући о ревизији и захтеву за заштиту законитости тужиље изјављеним против решења Вишег суда у Краљеву Гж бр. 401/14 од 22.05.2014.године, у седници већа одржаној дана 22.10.2015.године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани ревизија и захтев за заштиту законитости тужиље Н.К. из Б., изјављени против решења Вишег суда у Краљеву Гж бр. 401/14 од 22.05.2014.године у делу правноснажно одбаченог предлога за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду П бр. 1531/08 од 17.04.2008.године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље Н.К. из Б. изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж бр. 401/14 од 22.05.2014.године у делу којим је правноснажно одбијен предлог тужиље за одређивање привремене мере.

Образложење

Први основни суд у Београду је решењем П бр. 63354/10 од 12.03.2014.године, у ставу првом изреке, одбацио предлог тужиље Н.К. од 22.11.2013.године за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду П бр. 1531/08 од 17.04.2008.године. Ставом другим изреке, одбио је предлог тужиље од 22.11.2013.године за одређивање привремене мере.

Виши суд у Краљеву је побијаним решењем Гж бр. 401/14 од 22.05.2014.године, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио првостепено решење Првог основног суда у Београду.

Против наведеног решења Вишег суда у Краљеву, тужила је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене одредби ЗПП које регулишу понављање поступка и одређивање привремене мере.

По добијању обавештења Републичког јавног тужилаштва Гт I 602/14 од 17.09.2014.године тужила је преко пуномоћника из реда адвоката изјавила и захтев за заштиту законитости са позивом на одредбу члана 418. ЗПП, а захтев је изјављен због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, јер су и првостепени и другостепени суд у претходном правноснажно окончаном парничном поступку заснивали и доносили своје одлуке на неистинитим изјавама умешача.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиле сагласно члану 412. став 1. и 4. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и одлучио да је ревизија тужиле недозвољена у делу којим се побија правноснажно одбијање захтева за одређивање привремене мере, а дозвољена у делу којим се побија правноснажно одлучивање о предлогу за понављање поступка.

Одредбом члана 412. став 1. релевантног ЗПП прописано је да странке могу изјавити ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно завршен. Решењем којим је одбијен предлог за одређивање привремене мере поступак се правноснажно не окончава због чега против таквог решења ревизија није дозвољена.

На основу изложеног и члана 404. релевантног ЗПП у вези са чланом 412. став 6. истог закона, Врховни касациони суд је ревизију тужиле у овом делу одбацио одлучивши као у ставу другом изреке овог решења.

Како је одредбом члана 412. став 4. ЗПП прописано да је ревизија увек дозвољена против другостепеног решења којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка Врховни касациони суд је побијано решење Вишег суда у Краљеву испитао у границама прописаним одредбом члана 399. у вези са чланом 412. став 5. ЗПП и одлучио да ревизија тужиле у овом делу није основана.

Према утврђеним чињеницама тужила је дана 22.11.2013.године поднела предлог за понављање поступка из разлога предвиђених чланом 422. тачка 3, 4, 5. и 9. ЗПП, наводећи као разлоге да је умешач на страни тужене у поступку чије понављање тражи дала лажне исказе, прикривала доказе који су ишли у прилог тужили, презентирајући суду фалсификат, чиме је учинила кривично дело, а да је тужила за нове чињенице сазнала 25.10.2013.године од председника Скупштине

станара зграде у ...улици бр...., односно да је сазнала да у стану број 2 месецима не станује наведени умешач већ да се иста иселила.

Код овако утврђених чињеница, а обзиром да тужиља уз своје тврдње о заснивању одлуке на лажном исказу умешача првог реда на страни тужиље, да је иста прикривањем суду презентовала фалсификат чиме је починила кривично дело, није поднела и доказе, односно правноснажну пресуду у кривичном поступку, нити други доказ о обустави истог или околности због којих се поступак не може покренути, то су нижестепени судови правилно предлог за понављање поступка тужиље оценили недозвољеним и непотпуним. Што се тиче навода у предлогу за понављање поступка који је заснован на новим чињеницама правилно су нижестепени судови закључили да се не ради о новим чињеницама, јер исте нису настале у време трајања поступка чије се понављање тражи да би могле бити разлог за понављање поступка у смислу члана 423. став 2. ЗПП.

Ревизијом тужиље понављају се наводи истицани у току нижестепених поступака, које су првостепени и другостепени суд правилно ценили и за не прихватање одлучивања о предлогу за понављање поступка дали јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

За постојање разлога за понављање поступка у смислу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП није релевантан моменат када је тужиља сазнала за нове чињенице. Тај моменат је релевантан за оцену благовремености поднетог предлога за понављање поступка у смислу члана 424. став 1. тачка 6. ЗПП. Понављање поступка са разлога постојања нових чињеница може се тражити ако су те чињенице постојале у току поступка чије се понављање тражи, али странка без своје кривице те околности није могла да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком. У предлогу за понављање поступка тужиља наводи да је за нове чињенице сазнала 25.10.2013.године, те да од тог датума по изјави лица од којих је сазнала чињенице у спорном стану нико не станује месецима, односно да је стан празан још од јуна месеца, што подразумева те исте године, те како је претходни поступак правноснажно окончан 10.12.2008.године, очигледно се не ради о новим чињеницама на које се тужиља позива као разлог за понављање поступка. Стога је неоснован ревизијски навод да је тужиља сазнањем нових чињеница 25.10.2013.године стекла могућност да у законском року исте употреби и доказе који потврђују те чињенице, а који би утицали да за њу буде донета повољнија одлука.

На основу изложеног применом члана 405. у вези са чланом 412. став 5. ЗПП Врховни касациони суд је ревизију тужиље одбио као неосновану.

Врховни касациони суд је одлучио о пондетом захтеву на основу овлашћења из члана 415. ЗПП. Побийано решење испитано је у границама прописаним одредбом члана 421. став 1. ЗПП и одлучено је као у изреци из следећих разлога:

Захтев за заштиту законитости тужиље није основан. Није основан зато што за усвајање захтева нису испуњени процесни услови прописани чланом 3. став 2. и 3. ЗПП. Наведеном законском нормом прописано је да странке могу слободно располагасти захтевима које су ставиле у току поступка. Оне се могу одрећи свог захтева, признати захтев противника и поравнати се. Суд неће дозволити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Наведена процесна норма подразумева да се под недозвољеним располагањима подразумевају диспозитивне радње везане само за одрицање од захтева, признање захтева и закључење поравнања. Друге диспозитивне радње не могу бити предмет недозвољеног располагања нити се могу подвести под процесну норму из члана 361. став 2. тачка 5. ЗПП, као процесни основ за изјављивање, а следом тога и усвајања захтева. Законска норма је рестриктивна и ограничава разлоге за изјављивање овог правног лека.

То даље подразумева да се тужиља као подносилац захтева само формално позива на недозвољено располагање странака јер таквог располагања у предметном поступку нема. У суштини захтев заснива на погрешној примени норми процесног права од стране суда у поступку по предлогу за понављање поступка, што није процесни основ за изјављивање захтева, нити се захтев са тог разлога може уважити. Стога изјављени захтев не може резултирати његовим усвајањем.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 405. став 1. у вези са чланом 421. став 2. ЗПП захтев за заштиту законитости тужиље одбио као неоснован.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић, ср.**